

Но Човѣкътъ и тукъ побѣди, и Майя не се върна вече въ своя роденъ край! . .

Сега тя вече прѣкарваше по цѣли дни при своя приятель — въ неговата стая съ отворения прозорецъ.

Когато Човѣкътъ се замислѣше, тя го оглеждаше въ очитѣ, като се силѣше да узнае неговитѣ мисли, а когато четѣше — тя му обръщаше листата на книгата.

Понѣкога той ѝ разказваше за това, което току що бѣ прочелъ, и тя слушаше, слушаше тѣй жадно неговитѣ думи, както, тѣжнитѣ звуци на неговата цигулка.

Сега тя вече разбираше що значеха думитѣ — страдание, зло, болестъ, неправда. . .

Защо сж тия бѣли влакна въ тъмнитѣ ти коси? — питаше Майя, като ровѣше своитѣ мънички прѣстчета въ къдритѣ на Човѣка.

И забравилъ, че говори съ Нимфа, Човѣкътъ по цѣли часове и разказваше своя миналъ животъ, своитѣ страдания и скърби.

— Защо лицето ти не е розово и гладко като моето? Отдѣ, откакво сж на него тия тамъ некрасиви брѣчки? — питаше тя пакъ.

И Човѣкътъ сподѣляше съ нея своитѣ скръбни мисли, които бѣха набраздили лицето му съ брѣчки и отнели неговата свежестъ. Често, слѣдъ такива разговори, Човѣкътъ почваше да се смѣе и шегува съ Майя.

— Ами, че ти нищо, нищо не отбирашъ отъ моитѣ разкази, бѣдна, мъничка пеперудке! Защо ги слушашъ? Иди хвѣркай, лети по цвѣтята. Какво ти се хареса въ моята прашна стая? Или и тебѣ се доще да станешъ Човѣкъ? . . . За щастие, това е не-